

הצפרדעים הלא-מרוצות

McJUGENLIN BROS.
NEW YORK.
1882

"זה יפה וטוב, אדון קרקר" אמר "הסיפורים שלך יפים. אבל לנו טוב יותר בבריכת המולדת שלנו, וכאן אנו שקטים ומרוצים. יש לנו כאן אוכל בשפע ומעט עבודה. החרקים שמנים וטעימים. אין כאן בקר או כלבים שיטרידו אותנו. למה לנו צרות חדשות?"

לילה קיצי אחד ישבה חבורת צפרדעים ליד בריכת מים. חלקם ישבו על עלי שושני המים, אחרות על קני הסוף ועוד אחרות על בולי עץ ספוגי המים. מעיליהם הירוקים נצצו באור הירח והן קרקרו ביניהם בנושאים חשובים ביותר. הינשוף עף מעליהם גבוה באוויר.

קרקר, צפרדע צהוב, מנומר, דיבר בקול חורק כמו משור: "שמעו חברים, ואספר לכם על הדברים המופלאים שראיתי לאחרונה. כפי שכולכם יודעים, הייתי בעיר ושם ראיתי דברים, שלא תכירו לעולם כאן, בבריכה המשעממת, העלובה הזו.

איזה מזרקות נהדרות, איזה גנים ענקיים! עצים מלאי פרחים צבעוניים! אורות שהופכות לילה ליום! סוסים שמטיילים ברחובות, וילדים לבושים בבגדים יפים. בתים וכנסיות עם צריחים עד השמיים! מוסיקה מתוקה הנשמעת באוויר.

בואו העירה לטעום מהדברים הנהדרים. נשלח את ילדינו לבתי ספר ונשכח את הבריכה המסריחה הזאת! הירח יאיר לנו את הדרך, ונלך בשבילים לחים מטל. נהיה במחצית הדרך כשהיום יאיר, וטוב להקדים כמה שיותר." הוא הפסיק לדבר לרגע, מלא גאווה, וחיכה לשמוע את האחרים, כשדוד ספוטי, הזהיר והחכם, התחיל לדבר.

יותר, התעוורו, צלעו והתעייפו.
בסוף ספוטי באנחה כבדה התיישב באמצע הדרך, ובנו
ירקרקו על ידו. ואז אחד ההולכים התמרד ואמר "מר
קרקר, האבק, החום והיובש הם יותר מדי בשביל
צפרדעים. מוטב שנעצור וננוח. מספיק הליכה ליום אחד."

אך קרקר הצעיר ענה בזלזול "הזקנים תמיד מפגרים. בואו
ונצביע עכשיו האם ללכת או להישאר ונראה מי הצודק."
הצפרדעים הצעירות שרצו את השינוי הצביעו לפי הצעת
קרקר הצעיר. "הידד!" הם קראו "נצא מהחור העלוב הזה,
ונלך בגאווה העירה!"

קרקר המשיך לשבח את רעיונו עד שאפילו ספוטי נכנע,
וכלם יצאו לדרך.

קרקר הוביל בראש וספוטי ישר אחריו עם מקל אלון בידו
ובנו ירקרקו לצדו. אחריהם הלכה דודה טריקה, נאנחת
מרוב כאבים במפרקים. יתר החבורה הלכה מאחור דרך
השבילים הירוקים המוצלים.

הם הלכו כך במרץ עם קרקורי הנאה ובקרוב נעלמו
מעיניהם הביצות בהם נולדו.

הדרך הפכה בהמשך חומה ומלאת אבנים אבל מצאו גם
שלוליות מים שבהן יכלו לנוח ולשחות. כשהשמש החמה
והאדומה עלתה לשמיים הם בקושי עברו קילומטר. האוויר
נעשה חם ודחוס, השמש בערה כמו להבה בשמיים
וייבשה את כל הטל. האבק התרומם בעננים גדולים וחנק
את גרונם.

המעילים הירוקים התכסו באבק והם מעדו ונפלו בדרך
הקשה. החום והאבק ייבש את פיהם.
אבל הם המשיכו ללכת למרות שכל הזמן היה להם קשה

אבל קרקר, המנהיג, למרות היותו רעב וסובל, התרתח ממש "אתה חושב שניתן להגיע בלי עייפות וכאב. תפסיק עם שטויות אלה. אני המנהיג שלכם ואני אחראי לחיים שלכם. אני יודע היטב מתי לעצור ומתי להמשיך ללכת לטובת ילדיכם ונשותיכם."

אלא שעכשיו כולם התמרמרו ולא רצו להמשיך. הם נעצרו ליד שדה ירוק, שם מצאו חרקים אחדים כדי לאוכלם ואפילו קצת רטיבות בין העשבים. הם נחו קצת עד שהשמש היוקדת ירדה נמוך יותר בשמיים. ואז המשיכו בדרכם, וקפצו בעצב, מקרקרים חלשות מכאב ורעב. ואז עברה שם פרה מנומנמת. היא הלכה בלי לעשות כל רעש, דרכה על דוד ספוטי ברגלה ומחצה אותו לגמרי. הצפרדעים המבוהלות התפזרו לכל הכוונים והפרה, בלי להרגיש בהם בכלל, המשיכה בדרכה.

רק דודה טריקה זעקה ביאוש "אני אשאר אם בעלי היקר!" היא חיבקה את ירקרקי, בנה הקטן, לחזה ויללה "נמות כאן יחד אתו."

ואז פנתה לקרקר ועם דמעות בעיניה אמרה "כאן העונש. בעלי היקר שוכב מת בדרך. ראה לאיזה אסון גרמת!" אמנם קרקר הצעיר היה חצוף, אך לאור האבל נדם קולו. הוא הצטער על מה שקרה ולא הוציא מילה.

כולם התאספו סביב האלמנה וניסו לנחם אותה. בסוף קברו את דוד ספוטי המסכן בתעלה ליד הדרך המאובקת.

חושך כבר ירד והעננים כיסו את הירח. דודה טריקה חלשה ומתאבלת לא יכלה לזוז. לכן בסוף החליטו להישאר בתעלה ליד הדרך עד הבוקר.

התעלה הייתה יבשה, לא מצאו בה כל מים לשתות ולא צרצרו או תולעת כדי לאכול, וכך הם ישבו שם רעבים, צמאים ועייפים במשך כל הלילה.

אבל קרקר לא נח. הוא קם עם שחר וטיפס על תל שממנו יכול היה לראות את גגות בתי העיר מרחוק. ואז קרא "קומו בטלנים. כבר בוקר. תנערו את השינה מעיניכם. רואים כבר את העיר ובקרוב נגיע לשם. בואו ונלך."

רק האלמנה טריקי לא רצתה ללכת וביקשה "תנו לי למות כאן." זה גרם לקרקר מבוכה, אך פתאום הוא ראה בריכת מים. לכן אמר לאלמנה "בואי דודה. כאן תוכלי להתרחץ, לשחות ולהתרענן. אזי יהיה לך כוח להמשיך יחד אתנו." הצפרדעים עשו אלונקה מקני סוף ועשב והובילו את דודה טריקי עד הבריכה. הם נכנסו יחד אתה למים, בצעקות הנאה, ובלי לחשוב כלל על סכנות. ואז שזאב מים, שישב תחת קני הסוף, הרגיש בהם והתנפל על דודה טריקי. הוא תפס ולקח אותה צועקת לעומק הבריכה!

הצפרדעים התחילו לשחות מבוהלות אל החוף. הבן ירקרקי, שאבד תוך יום את שני הוריו, נשכב מיואש בדשא. גורלו ריכך אפילו את לבו של קרקר המנהיג, אבל הוא אמר בקול עמום "כעת צריך ללכת הלאה!"

והצפרדעים העלובים וחסרי כוח המשיכו לדלג, כאילו עמוסות משא כבד, עד שהגיעו לדרך. אלא ששם התרומם מולם ענן אבק עבה יותר מאשר קודם, ואפילו קרקר בעצמו, עייף מהמאמץ, השתוקק להגיע כבר למטרה. הם הביטו עכשיו זה על זה, וכששקעו באבק הדרך הבינו מאוחר מדי, שאפילו כוח לחזור לא יישאר להם.

ואז, צל מאיים נפל עליהם. שלש אנפות התעופפו בשמיים ונחתו פתאום במרכז חבורת הצפרדעים כמו רוחות רפאים. הצפרדעים התחילו בפחד אימים לרוץ הנה והנה, ניסו להסתתר בין שיחים, שם הקוצים פצעו את עורם, והן נשכבו מדממות על הארץ. האנפות ניגשו למלאכה ועם מקורותיהן הארוכים התחילו לשפד את המסכנות. את קרקר הם בלעו ראשון!

אחת אחרי השניה נאכלו הצפרדעים על ידי האנפות הרעבות ורק אחת מהן ניצלה בנס. וכך הצפרדעים, מולכות שולל וטיפשות, לא הגיעו לעיר המופלאות!

רק ירקרקי, הבן הקטן של דוד ספוטי, הצליח לזחול תחת אבן, ושם חיכה עד שהאנפות גמרו לתפוס את האחרונות מהחבורה ועזבו את המקום. אז, רועד מפחד, הציץ מהמסתור. אף צפרדע, גדולה או קטנה, לא נראתה במקום. כל הקרובים והחברים שלו לא היו כבר שם, והוא ידע היטב את גורלם!

מלא ייאוש הוא זחל חזרה לבריכה ושם ישב על אבן בצד,
בוכה ומתאבל, מילל ומזיל דמעות, במקום בו נטרפה אמו.
באותו הזמן מר ברווז ואישתו גברת ברווזה הוציאו את
המשפחה שלהם לבריכה, כדי להתאוורר, לשחות, וגם
לרוץ קצת על הדשא שמסביב.

הם שמעו את הקריאות והבכי של הצפרדע הצעיר ולרגע
נבהלו. אך כשניגשו קרוב יותר ראו להפתעתם את ירקרקי
המסכן. הוא סיפר להם את המעשה כולו. גברת ברווזה
הטילה דמעה לשמע האסון, והברווזונים התחילו לבכות
כאשר סיפר על גורל הוריו האומללים.

הם ניסו לעודד אותו ואפילו נתנו לו קצת אוכל, ואחר כך
הראו לו דרך לבריכה קטנה ושקטה.

משפחת הברווזים גרה בסביבתה והם הכירו את המקום
היטב. לא היו שם אנפות ולא זאבי מים ושם יכול היה
להיות בבטחה.

ושם ירקרקי חי בשלום ימים ארוכים.

כך נגמר הסיפור של הצפרדעים הטיפשות שכתבתי וגם
ציירתי לכם.

וכאן, ידידיי אני מסיים ומקווה שתלמדו מהסיפור: תהיו
מרוצים ממה שיש לכם ותמיד הביטו קודם לאן אתם
קופצים!